

Teismo praktikos rinkinys

TEISINGUMO TEISMO (aštuntoji kolegija) SPRENDIMAS

2023 m. gegužės 17 d.*

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – Vartotojų apsauga – Direktyva 2011/83/ES – 14 straipsnio 4 dalies a punkto i papunktis ir 5 dalis – Teisė atsisakyti ne prekybai skirtose patalpose sudarytų sutarčių – Suinteresuotojo prekiautojo pareiga informuoti – Šio prekiautojo vartotojui nesuteikta informacija – Vartotojo pareigos sutarties atsisakymo atveju – Sutarties atsisakymas po jos įvykdymo – Pasekmės“

Byloje C-97/22

dėl *Landgericht Essen* (Eseno apygardos teismas, Vokietija) 2021 m. gruodžio 27 d. nutartimi, kurią Teisingumo Teismas gavo 2022 m. vasario 10 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

DC

prieš

HJ

TEISINGUMO TEISMAS (aštuntoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas M. Safjan, teisėjai N. Piçarra (pranešėjas) ir N. Jääskinen, generalinis advokatas G. Pitruzzella,

kancleris A. Calot Escobar,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

- DC, atstovaujamos *Rechtsanwalt* M. Höffken,
- Europos Komisijos, atstovaujamos B.-R. Killmann ir I. Rubene,

atsižvelgęs į sprendimą, priimtą susipažinus su generalinio advokato nuomone, nagrinėti bylą be išvados,

priima šį

* Proceso kalba: vokiečių.

Sprendimą

- 1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl 2011 m. spalio 25 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2011/83/ES dėl vartotojų teisių, kuria iš dalies keičiamos Tarybos direktyva 93/13/EEB ir Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 1999/44/EB bei panaikinamos Tarybos direktyva 85/577/EEB ir Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 97/7/EB (OL L 304, 2011, p. 64), 14 straipsnio 5 dalies išaiškinimo.
- 2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant DC ir HJ ginčą dėl mokėjimo už paslaugą, kurią HJ pagal ne prekybai skirtose patalpose sudarytą sutartį suteikė įmonė, perleidusi visas savo iš šios sutarties kylančias teises DC.

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

- 3 Direktyvos 2011/83 4, 5, 7, 21 ir 57 konstatuojamosiose dalyse numatyta:
 - „(4) <...> Suderinti tam tikrus vartotojų nuotolinės prekybos ir ne prekybai skirtose patalpose sudarytų sutarčių teisės aspektus yra būtina siekiant skatinti realią vartotojų vidaus rinką, kurioje būtų siekiama nustatyti tinkamą pusiausvyrą tarp aukšto vartotojų apsaugos lygio ir įmonių konkurencingumo <...>
 - (5) <...> [V]isiškas vartotojų informacijos [informavimo] ir teisės atsisakyti sutarties suderinimas nuotolinės prekybos ir ne prekybai skirtose patalpose sudarytose sutartyse padės pasiekti aukštą vartotojų apsaugos lygį ir pagerinti įmonių ir vartotojų vidaus rinkos veikimą [vidaus rinkos veikimą įmonių ir vartotojų santykių požiūriu];

<...>
 - (7) visiškas kai kurių pagrindinių reglamentavimo aspektų suderinimas turėtų labai padidinti teisinį tikrumą vartotojams ir prekyautojams. <...>

<...>
 - (21) ne prekybai skirtose patalpose sudaryta sutartis turėtų būti apibrėžta kaip sutartis, sudaryta vietoje, kuri nėra prekybai skirtos prekyautojo patalpos, pavyzdžiui, vartotojo namuose arba darbo vietoje fiziškai kartu dalyvaujant prekyautojui ir vartotojui. <...> sutarties sudarymo ne prekybai skirtose patalpose kontekste, vartotojui gali būti daromas potencialus psichologinis spaudimas arba vartotojas gali susidurti su netikėtumais, nepaisant to, ar vartotojas prekyautoją kvietė, ar ne. <...>

<...>
 - (57) būtina, kad valstybės narės nustatytų sankcijas už šios direktyvos pažeidimus ir užtikrintų jų įgyvendinimą. Sankcijos turėtų būti veiksmingos, proporcingos ir atgrasančios“.

4 Šios direktyvos 1 straipsnyje „Dalykas“ numatyta:

„Šios direktyvos tikslas – pasiekti aukštą vartotojų apsaugos lygį ir taip prisidėti prie tinkamo vidaus rinkos veikimo suderinant tam tikrus valstybių narių įstatymų ir kitų teisės aktų aspektus, susijusius su vartotojų ir prekyautojų sudarytomis sutartimis.“

5 Minėtos direktyvos 2 straipsnio 1, 2, 6 ir 8 punktuose pateiktos šios apibrėžtys:

„1) vartotojas – kiekvienas fizinis asmuo, kuris veikia pagal sutartis, kurioms taikoma ši direktyva, siekdamas tikslų, nesusijusių su jo verslu, prekyba, amatu ar profesija;

2) prekyautojas – kiekvienas valstybės ar privačiai valdomas fizinis arba juridinis asmuo, kuris veikia pagal sutartis, kurioms taikoma ši direktyva, siekdamas tikslų, susijusių su jo prekyba, verslu, amatu arba profesija, įskaitant kiekvieną kitą asmenį, veikiantį prekyautojo vardu arba jo naudai;

<...>

6) paslaugų sutartis – sutartis, išskyrus pirkimo–pardavimo sutartį, pagal kurią prekyautojas suteikia ar įsipareigoja suteikti paslaugą vartotojui, o vartotojas sumoka arba įsipareigoja sumokėti už ją kainą;

<...>

8) ne prekybai skirtose patalpose sudaryta sutartis – prekyautojo ir vartotojo sutartis:
a) sudaryta vietoje, kuri nėra prekybai skirtos prekyautojo patalpos, fiziškai kartu dalyvaujant prekyautojui ir vartotojui; <...>

<...>“

6 Tos pačios direktyvos 4 straipsnyje „Suderinimo lygis“ nustatyta:

„Valstybės narės nacionalinėje teisėje neturi palikti galioti ar priimti nuostatų, nukrypstančių nuo šioje direktyvoje įtvirtintų nuostatų, įskaitant griežtesnių ar švelnesnių nuostatų, kuriomis užtikrinama nevienodo lygio vartotojų apsauga, nebent šioje direktyvoje būtų numatyta kitaip.“

7 Direktyvos 2011/83 6 straipsnio „Informacijos reikalavimai, taikomi nuotolinės prekybos sutartims ir ne prekybai skirtose patalpose sudarytoms sutartims“ 1 dalyje nustatyta:

„Prieš vartotojui įsipareigojant pagal nuotolinės prekybos sutartį ar ne prekybai skirtose patalpose sudaromą sutartį ar atitinkamą pasiūlymą, prekyautojas aiškiai ir suprantamai pateikia vartotojui šią informaciją:

<...>

h) jei taikoma teisė atsisakyti sutarties, naudojimosi šia teise sąlygas, laiko terminą [terminą] ir tvarką pagal 11 straipsnio 1 dalį, taip pat pavyzdinę sutarties atsisakymo formą, pateiktą I priedo B dalyje;

<...>

j) tai, kad jeigu vartotojas pasinaudoja teise atsisakyti sutarties pateikęs prašymą [kad sutarties atsisakymo laikotarpiu jam būtų pradėta teikti paslauga] – informaciją, kad vartotojas turi sumokėti prekiautojui pagrįstą mokesį pagal 14 straipsnio 3 dalį;

<...>“

8 Minėtos direktyvos 9 straipsnio „Teisė atsisakyti sutarties“ 1 dalyje nustatyta:

„Išskyrus, kai taikomos 16 straipsnyje nurodytos išimtys, vartotojas, nenurodydamas priežasties ir nepatirdamas kitų, nei numatytosios 13 straipsnio 2 dalyje ir 14 straipsnyje, išlaidų, per 14 dienų laikotarpį gali atsisakyti nuotolinės prekybos sutarties ar ne prekybai skirtose patalpose sudarytos sutarties.“

9 Minėtos direktyvos 10 straipsnio „Informacijos apie teisę atsisakyti sutarties nepateikimas“ 1 dalyje nustatyta:

„Jei prekiautojas nepateikia vartotojui informacijos apie teisę atsisakyti sutarties, kaip to reikalaujama pagal 6 straipsnio 1 dalies h punktą, sutarties atsisakymo laikotarpis tęsiasi 12 mėnesių nuo pradinio teisės atsisakyti sutarties laikotarpio, nustatomo pagal 9 straipsnio 2 dalį, pabaigos.“

10 Tos pačios direktyvos 14 straipsnio „Vartotojo pareigos sutarties atsisakymo atveju“ 3–5 dalyse nustatyta:

„3. Jei vartotojas naudojasi teise atsisakyti sutarties pateikęs prašymą pagal 7 straipsnio 3 dalį <...>, vartotojas sumoka prekiautojui sumą, proporcingą tam, kas buvo suteikta iki to momento, kai vartotojas informavo prekiautoją apie tai, kad naudojasi teise atsisakyti sutarties, palyginti su visu tuo, kas numatyta suteikti pagal sutartį. <...>

4. Vartotojas nemoka už:

- a) visas suteiktas paslaugas <...> per sutarties atsisakymo laikotarpį, kai:
i) prekiautojas nepateikė informacijos pagal 6 straipsnio 1 dalies h arba j punktą; <...>

<...>

5. Vartotojas, naudodamasis teise atsisakyti sutarties, neprisiima jokios atsakomybės, išskyrus atvejais, kurie numatyti 13 straipsnio 2 dalyje ir šiame straipsnyje.“

Vokietijos teisė

11 Pagrindinėje byloje taikytinos redakcijos *Bürgerliches Gesetzbuch* (Civilinis kodeksas) 357 straipsnio „Ne prekybai skirtose patalpose ir nuotoliniu būdu sudarytų sutarčių, išskyrus finansinių paslaugų sutartis, atsisakymo teisinės pasekmės“ 8 dalyje numatyta:

„Jeigu vartotojas atsisako sutarties dėl paslaugų teikimo <...>, jis privalo atlyginti už iki sutarties atsisakymo suteiktas paslaugas, jeigu jis prekiautojo aiškiai prašė pradėti teikti paslaugą prieš pasibaigiant sutarties atsisakymo terminui. Iš pirmo sakinio kylanti [prekiautojo] teisė atsiranda tik tuo atveju, jeigu prekiautojas tinkamai informavo vartotoją pagal 1994 m. rugsėjo 21 d. [pagrindinėje byloje taikytinos redakcijos *Einführungsgesetz zum Bürgerlichen Gesetzbuche* (Civilinio kodekso

įvadinis įstatymas, toliau – EGBGB, *BGBI.* 1994 I, p. 2494, ir klaidų ištaisymas *BGBI.* 1997 I, p. 1061)] 246a straipsnį <...>“

- 12 EGBGB 246a straipsnio „Informacijos reikalavimai, taikomi sudarant sutartis ne prekybai skirtose patalpose ir nuotolinės prekybos sutartis, išskyrus finansinių paslaugų sutartis“ § 1 „Informavimo pareigos“ 2 dalies pirmo sakinio 1 ir 3 punktuose nustatyta:

„Jeigu vartotojas turi teisę atsisakyti sutarties <...>, prekiautojas privalo jį informuoti:

1) apie naudojimosi teise atsisakyti sutarties pagal Civilinio kodekso 355 straipsnio 1 dalį sąlygas, terminus ir tvarką, taip pat apie 2 priede nustatytą pavyzdinę atsisakymo formą,

<...>

3) apie tai, kad vartotojas, atsisakęs sutarties dėl paslaugų teikimo <...>, privalo sumokėti pagrįstą sumą pagal Civilinio kodekso 357 straipsnio 8 dalį už prekiautojo suteiktas paslaugas, jeigu vartotojas naudojasi teise atsisakyti sutarties po to, kai prekiautojo siūlymu jis aiškiai paprašė pradėti teikti paslaugą prieš pasibaigiant sutarties atsisakymo terminui.“

Pagrindinė byla ir prejudicinis klausimas

- 13 2020 m. spalio 6 d. HJ su įmone žodžiu sudarė sutartį dėl jo namo elektros instaliacijos atnaujinimo; įmonė HJ neinformavo apie jo teisę atsisakyti sutarties, kaip to reikalaujama pagal pagrindinėje byloje taikytinos redakcijos Civilinio kodekso įvadinio įstatymo 246a straipsnį.
- 14 Įvykdžiusi šią sutartį, 2020 m. gruodžio 21 d. minėta įmonė pateikė HJ atitinkamą sąskaitą, HJ jos neapmokėjo.
- 15 2021 m. kovo 15 d. ta pati įmonė perleido DC visas iš pirma nurodytos sutarties kylančias savo teises.
- 16 2021 m. kovo 17 d. HJ pranešus apie tos pačios sutarties atsisakymą, DC kreipėsi į prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusį teismą – *Landgericht Essen* (Eseno apygardos teismas, Vokietija) – su ieškiniu dėl mokėjimo už HJ suteiktą paslaugą. DC teigia, kad, nepaisant HJ sutarties atsisakymo, reikalavimą perleidusi įmonė turi teisę į atlygį, net jei neįvykdytos šiuo tikslu Civilinio kodekso 357 straipsnio 8 dalyje nustatytos sąlygos. Tokios teisės nesuteikimas dėl atitinkamam prekiautojui tenkančios pareigos informuoti pažeidimo būtų „neproporcinga sankcija“, pažeidžianti Direktyvos 2011/83 57 konstatuojamąją dalį.
- 17 HJ savo ruožtu teigia, jog kadangi reikalavimą perleidusi įmonė neinformavo jo apie teisę atsisakyti sutarties, DC neturi jokios teisės į tai, kad būtų sumokėta už paslaugą, suteiktą pagal pagrindinėje byloje nagrinėjamą sutartį.
- 18 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas pabrėžia, kad sprendimą, kurį reikia priimti pagrindinėje byloje, lemia Reglamento Nr. 2011/83 14 straipsnio 5 dalies aiškinimas. Jis sutinka, kad pagal Civilinio kodekso nuostatas, priimtas siekiant perkelti šią direktyvą, vartotojas neprivalo nieko mokėti už iki pasibaigiant sutarties atsisakymo terminui suteiktą paslaugą, jeigu atitinkamas prekiautojas jo neinformavo apie teisę atsisakyti sutarties.

- 19 Vis dėlto prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui kyla klausimas, ar pagal 14 straipsnio 5 dalį šiam prekiautojui nesuteikiama jokia teisė į „kompensaciją“, įskaitant atvejį, kai vartotojas savo teise atsisakyti sutarties pasinaudojo tik po to, kai buvo įvykdyta ne prekybai skirtose patalpose sudaryta sutartis, taigi jo turto vertė padidėjo ir taip buvo pažeistas nepagrįsto praturtėjimo draudimo principas, kurį Teisingumo Teismas pripažino bendruoju Sąjungos teisės principu.
- 20 Šiomis aplinkybėmis *Landgericht Essen* (Eseno apygardos teismas) nutarė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šį prejudicinį klausimą:

„Ar [Direktyvos 2011/83] 14 straipsnio 5 dalis turi būti aiškinama taip, kad pagal ją tuo atveju, kai užsakovas savo ketinimo sudaryti ne prekybai skirtose patalpose sudaromą statybos darbų sutartį atsisako jau po to, kai prekiautojas yra (visiškai) įvykdęs savo prievoles, prekiautojui neleidžiama reikalauti jokios kompensacijos taip pat tuomet, kai, nors sąlygos reikalauti kompensacijos pagal teisinės sutarties atsisakymo pasekmes reglamentuojančias taisykles nėra įvykdytos, užsakovo turto vertė dėl prekiautojo atliktų statybos darbų padidėjo, t. y. užsakovas praturtėjo?“

Dėl prejudicinio klausimo

- 21 Savo klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, ar Direktyvos 2011/83 14 straipsnio 5 dalis turi būti aiškinama taip, kad pagal ją vartotojas atleidžiamas nuo bet kokios pareigos mokėti už paslaugas, suteiktas vykdant ne prekybai skirtose patalpose sudarytą sutartį, jeigu atitinkamas prekiautojas jam nepateikė šios direktyvos 14 straipsnio 4 dalies a punkto i papunktyje nurodytos informacijos ir šis vartotojas pasinaudojo teise atsisakyti sutarties po jos įvykdymo.
- 22 Pirmiausia reikia pažymėti, kad 2022 m. rugsėjo 29 d. rašte, kurį Teisingumo Teismas gavo 2022 m. spalio 13 d., prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, susipažinęs su Europos Komisijos rašytinėse pastabose nurodytomis abejonėmis dėl pagrindinėje byloje nagrinėjamos ne prekybai skirtose patalpose sudarytos sutarties pobūdžio, patikslino, kad ši sutartis turi būti laikoma „paslaugų sutartimi“, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 2011/83 2 straipsnio 6 punktą.
- 23 Tai patikslinus reikia priminti, kad pagal Direktyvos 2011/83 14 straipsnio 5 dalį vartotojas, kuris pasinaudoja teise atsisakyti „ne prekybai skirtose patalpose sudarytos sutarties“, kaip tai suprantama pagal šios direktyvos 2 straipsnio 8 punktą, siejamą su šio 2 straipsnio 1 ir 2 punktais, dėl to neprisiima jokios atsakomybės, išskyrus atvejus, kai minėtos direktyvos 13 straipsnio 2 dalyje ir 14 straipsnyje numatyta kitaip.
- 24 Tarp pastarųjų nuostatų yra Direktyvos 2011/83 14 straipsnio 3 dalis, pagal kurią vartotojas, kuris pasinaudoja teise atsisakyti sutarties po to, kai paprašė atitinkamo prekiautojo vykdyti ne prekybai skirtose patalpose sudarytą sutartį per šios direktyvos 9 straipsnyje numatytą 14 dienų sutarties atsisakymo terminą, turi šiam prekiautojui sumokėti remiantis visa sutartyje sutarta kaina apskaičiuotą sumą, proporcingą tam, kas buvo suteikta iki to momento, kai šis prekiautojas buvo informuotas apie tai, kad vartotojas pasinaudojo teise atsisakyti sutarties, palyginti su visomis toje sutartyje numatytomis paslaugomis.

- 25 Vis dėlto šio 14 straipsnio 3 dalis turi būti aiškinama kartu su Direktyvos 2011/83 14 straipsnio 4 dalies a punkto i papunkčiu. Iš jo matyti, kad jei atitinkamas prekyautojas prieš vartotojui įsipareigojant pagal ne prekybai skirtose patalpose sudarytą sutartį nepateikė jam šios direktyvos 6 straipsnio 1 dalies h arba j punktuose nurodytos informacijos, pirma, apie pasinaudojimo teise atsisakyti sutarties sąlygas, terminą ir tvarką ir, antra, apie pareigą sumokėti minėto 14 straipsnio 3 dalyje nurodytą sumą, šis vartotojas neprivalo nieko mokėti už iki pasibaigiant sutarties atsisakymo terminui jam suteiktas paslaugas ar jų dalį. Be to, nepateikus šio 6 straipsnio 1 dalies h punkte nurodytos informacijos, pagal minėtos direktyvos 10 straipsnio 1 dalį pradinis sutarties atsisakymo laikotarpis pratęsiamas 12 mėnesių nuo jo pabaigos.
- 26 Direktyvos 2011/83 14 straipsnio 5 dalyje nurodyta teise atsisakyti sutarties siekiama apsaugoti vartotoją konkrečiomis ne prekybai skirtose patalpose sudarytos sutarties aplinkybėmis, kai, kaip priminta šios direktyvos 21 konstatuojamojoje dalyje, šiam vartotojui gali būti daromas psichologinis spaudimas arba jis gali susidurti su netikėtumais, neatsižvelgiant į tai, ar vartotojas pats kreipėsi į atitinkamą prekyautoją. Todėl prieš sudarant sutartį pateikta informacija apie šią teisę atsisakyti sutarties yra ypač svarbi šiam vartotojui ir leidžia jam priimti sąmoningą sprendimą dėl tokios sutarties sudarymo ar nesudarymo (pagal analogiją žr. 2019 m. sausio 23 d. Sprendimo *Walbusch Walter Busch*, C-430/17, EU:C:2019:47, 45 ir 46 punktus).
- 27 Darytina išvada, kad tuo atveju, kai prieš sudarydamas sutartį ne prekybai skirtose patalpose, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 2011/83 2 straipsnio 8 punktą, atitinkamas prekyautojas nepateikia vartotojui šios direktyvos 6 straipsnio 1 dalies h arba j punktuose nurodytos informacijos ir šis vartotojas pasinaudoja teise atsisakyti sutarties, pagal minėtos direktyvos 14 straipsnio 4 dalies a punkto i papunktį, siejamą su 5 dalimi, minėtas vartotojas atleidžiamas nuo bet kokios pareigos sumokėti šiam prekyautojui už per sutarties atsisakymo terminą jo suteiktas paslaugas.
- 28 Vis dėlto prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui kyla klausimas, ar dėl to vartotojo gautas turto vertės padidėjimas neprieštarauja nepagrįsto praturtėjimo draudimo principui.
- 29 Šiuo klausimu reikia priminti, kad Direktyvos 2011/83 tikslas, remiantis jos 1 straipsniu, yra užtikrinti aukštą vartotojų apsaugos lygį, įtvirtintą SESV 169 straipsnyje ir Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 38 straipsnyje (šiuo klausimu žr. 2019 m. liepos 10 d. Sprendimo *Amazon ES*, C-649/17, EU:C:2019:576, 39 punktą).
- 30 Tam, kad šis tikslas būtų pasiektas, Direktyvoje 2011/83, kaip matyti iš jos 4, 5 ir 7 konstatuojamųjų dalių, siekiama visiškai suderinti kai kuriuos pagrindinius vartotojų ir prekyautojų sudaromų sutarčių aspektus (2018 m. rugsėjo 13 d. Sprendimo *Starman*, C-332/17, EU:C:2018:721, 27 punktą). Šiomis aplinkybėmis pagal minėtos direktyvos 4 straipsnį valstybės narės įpareigojamos savo nacionalinėje teisėje nepalikti galioti arba nepriimti nuostatų, nukrypstančių nuo šioje direktyvoje nustatyto vartotojų apsaugos lygio, nebent pačioje direktyvoje būtų numatyta kitaip.
- 31 Direktyvoje 2011/83 įtvirtintam tikslui būtų pakenkta, jei jos 14 straipsnio 5 dalis būtų aiškinama kaip leidžianti netaikyti aiškių šios direktyvos 9 straipsnio 1 dalies ir 14 straipsnio 4 dalies a punkto i papunkčio nuostatų, todėl vartotojas, atsisakęs ne prekybai skirtose patalpose sudarytos paslaugų sutarties, galėtų patirti išlaidų, kurios nėra aiškiai numatytos toje pačioje direktyvoje.

- 32 Ši išvada atitinka šio sprendimo 26 punkte primintą esminę svarbą, kuri pagal Direktyvą 2011/83 suteikiama ikisutartinei informacijai apie teisę atsisakyti ne prekybai skirtose patalpose sudarytų sutarčių. Taigi, jei atitinkamas prekiautojas nepateikė vartotojui šios informacijos, šis prekiautojas turi pats prisiimti išlaidas, kurias patyrė vykdydamas ne prekybai skirtose patalpose sudarytą paslaugų sutartį per vartotojui pagal šios direktyvos 9 straipsnio 1 dalį suteiktą sutarties atsisakymo terminą. Tokiomis aplinkybėmis DC negali remtis minėtos direktyvos 57 konstatuojamojoje dalyje įtvirtintu sankcijų proporcingumo principu, kad išvengtų tokių išlaidų.
- 33 Galiausiai, jei DC nebūtų pripažinta atsakinga už tai, kad neinformavo HJ apie jo teisę atsisakyti ne prekybai skirtose patalpose sudarytos sutarties, šios išvados neturėtų poveikio nacionalinėje teisėje galbūt numatytai DC galimybei pareikšti atgręžtinį reikalavimą prekiautojui, kuris tokiomis sąlygomis perleido jai visas savo iš šios sutarties kylančias teises (pagal analogiją žr. 2019 m. spalio 17 d. Sprendimo *Comida paralela 12*, C-579/18, EU:C:2019:875, 44 punktą).
- 34 Atsižvelgiant į išdėstytus motyvus, į pateiktą klausimą reikia atsakyti: Direktyvos 2011/83 14 straipsnio 4 dalies a punkto i papunktis ir 5 dalis turi būti aiškinami taip, kad pagal juos vartotojas atleidžiamas nuo bet kokios pareigos mokėti už paslaugas, suteiktas vykdant ne prekybai skirtose patalpose sudarytą sutartį, jeigu atitinkamas prekiautojas jam nepateikė 14 straipsnio 4 dalies a punkto i papunktyje nurodytos informacijos ir šis vartotojas pasinaudojo teise atsisakyti sutarties po jos įvykdymo.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 35 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikuso teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (aštuntoji kolegija) nusprendžia:

2011 m. spalio 25 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2011/83/ES dėl vartotojų teisių, kuria iš dalies keičiamos Tarybos direktyva 93/13/EEB ir Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 1999/44/EB bei panaikinamos Tarybos direktyva 85/577/EEB ir Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 97/7/EB, 14 straipsnio 4 dalies a punkto i papunktis ir 5 dalis

turi būti aiškinami taip:

pagal juos vartotojas atleidžiamas nuo bet kokios pareigos mokėti už paslaugas, suteiktas vykdant ne prekybai skirtose patalpose sudarytą sutartį, jeigu atitinkamas prekiautojas jam nepateikė 14 straipsnio 4 dalies a punkto i papunktyje nurodytos informacijos ir šis vartotojas pasinaudojo teise atsisakyti sutarties po jos įvykdymo.

Parašai.